

Arrest

nr. 183 018 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat C. TEURELINCX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2016 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Op dezelfde dag trof de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten): (...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar werd betekend op 20.08.2015.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Mortsel meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes asielaanvraag en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Ook betrokkenes regularisatieaanvragen op grond van humanitaire redenen werden negatief afgesloten. Betrokkene verblijft tezamen met haar echtgenoot de heer [G.B.] [...] bij hun zoon [N.B.], zijn echtgenote [J.G.] en hun 7 kinderen. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf, noch stelt dit haar vrij van de verplichting om haar aanvraag van machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Dat betrokkene zich in een precare financiële situatie bevindt en medische behandeling nodig heeft, vormt geen belemmering voor art. 8 EVRM, want wat de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Servië betreft, deze is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing. Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg. In het geval verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor personen die terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering.

Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering. De bijdrage in de kosten van de zorgen door de patiënt wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en zijn familieleden. Die bijdragen variëren van een halve euro voor een consult tot 6 euro voor een radiografie, maar in het meest voordelige geval – en dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten – moet de patiënt helemaal niets zelf betalen. Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg). Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Servië – het land waar zij tenslotte ruim 43 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor tijdelijke financiële hulp indien dit nodig zou blijken.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan

proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

1.3. Op 26 oktober 2016 werd verzoekster verwijderd naar haar land van oorsprong.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, "*Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 8EVRM*".

Verzoekster geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen en betoogt vervolgens in concreto als volgt:

"INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van twee jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20.08.2015.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt door de verwerende partij met betrekking tot de duur van het inreisverbod het volgende vermeld:

1) Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt" (alinéa 2 mbt de duur van het inreisverbod)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat deze overwegingen een afweging inhouden van het gezinsleven ten opzichte van een terugkeerverplichting, maar kunnen niet in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod.

De kwestieuze alinéa werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

De concrete duur van het in casu aan verzoekster opgelegde inreisverbod, met name twee jaar, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd.

2) In de eerste alinéa wordt verwezen naar de asielaanvragen en de medische regularisaties van verzoekster, die steeds in een negatieve beslissing resulteerden, en dat een terugkeer geen afbreuk zou zijn aan artikel 3 EVRM.

Eveneens wordt er hier nergens gemotiveerd waarom een inreisverbod van 2 jaar opgelegd werd.

3) In de derde alinéa wordt enkel en alleen verwezen naar het feit dat een terugkeerverplichting gelet op haar financiële en medische preciaire situatie geen afbreuk zou doen aan artikel 8 EVRM.

Andermaal wordt hier enkel verwezen naar de terugkeerverplichting en de mogelijke gevolgen voor verzoekster op medisch en financieel vlak. Men laat na een motivatie voor te leggen omtrent de duur van het inreisverbod.

4) In de laatste alinéa wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Men verwijst in deze alinéa eveneens naar het feit dat er kennelijk geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 2 jaar toe te kennen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Verwerende partij heeft geen voldoende afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Zij heeft getracht om de situatie van verzoekster te toetsen aan artikel 8 EVRM, maar deze is zeer pover gebleven.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Het verzoekschrift ontbeert immers een concrete uitleg aangaande de wijze waarop deze beginselen zouden zijn geschonden.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

2.4. In casu wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd. Er wordt ter verantwoording van deze duurtijd onder meer herinnerd aan het feit dat verzoeksters asielaanvraag en aanvragen tot medische regularisatie negatief werden afgesloten. De bestreden beslissing stelt tevens: *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”*

2.5. Gelet op het voormelde kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en evenmin dat geenszins wordt verduidelijkt waarom wordt gekozen voor een termijn van twee jaar of dat enkel zou worden vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De in punt 2.4. bedoelde motivering heeft wel degelijk te maken met de duurtijd van het inreisverbod, zodat ze afdoende is. De in punt 2.4. geciteerde motieven kunnen de bestreden beslissing ook schragen waar ze een duurtijd van twee jaar voorziet voor het inreisverbod, zodat ze op dit punt draagkrachtig is. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er op *“quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van twee jaar”*. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.6. Waar verzoekster de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Verzoekster acht een inreisverbod voor twee jaar disproportioneel, doch de Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij, gelet op het in de nota met opmerkingen opgelijst indrukwekkend lijstje van negatief afgelopen verblijfsaanvragen die verzoekster heeft ingediend op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat verzoeksters houding getuigt van een hardnekkigheid om illegaal in het Rijk te willen verblijven, en op grond hiervan een inreisverbod van twee jaar oplegt, daar waar de maximumduur van het inreisverbod in verzoeksters geval overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, drie jaar kan bedragen. Verzoeksters overtuiging dat er geen sprake is van een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

2.8. De bestreden beslissing stelt, *“Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”*. Met het louter theoretisch betoog dat zij in haar verzoekschrift ontwikkelt in dit verband, kan verzoekster deze overweging niet onderuit halen. Ze laat na in concreto specifieke omstandigheden aan te brengen die, als de verwerende partij ermeê rekening had gehouden, tot een andersluidende beslissing hadden geleid.

2.9. Verzoekster beroept zich nog op de mogelijkheid die ze zou hebben om in één van de Schengenlanden een verblijf te verwerven, waarbij ze poneert dat de bestreden beslissing hiervoor een belemmering vormt, maar de Raad ziet niet in hoe dit betoog dat uitgaat van een hypothese kan aantonen dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt. De Raad wijst er nog op dat een inreisverbod niet de facto een belemmering vormt voor een verblijfsvergunning in een andere Schengenlidstaat. Immers kan in artikel 11.4 van de Terugkeerrichtlijn gelezen worden, “ *De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengen-uitvoeringsovereenkomst*”.

2.10. Verzoekster bekritiseert ten slotte nog overwegingen die in de bestreden beslissing kunnen worden teruggevonden aangaande artikel 8 van het EVRM. Zij is van oordeel dat de verwerende partij geen voldoende afweging en toetsing heeft gedaan aan artikel 8 van het EVRM, maar dit wordt niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd zodat het niet meer is dan een overtuiging die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.11. Verzoeksters theoretische beschouwingen over de geschonden geachte bepalingen en beginselen alsook haar overtuiging dat ze geschonden werden door de bestreden beslissing volstaan niet om de bestreden beslissing te vernietigen.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA